Στου Καγιαμπή το ουζερί

written by Μάκης Μανέτας | 07.06.2015

Είναι απαίσια η Πόλη του Ηράκλειου Κρήτης για κάποιο που είναι μαθημένος στο περιβάλλον της Κέρκυρας και πολύ περισσότερο της Ευρώπης, σκαρωμένη με άξονα το όφελος του κάθε ιδιώτη χωρίς λογική και σεβασμό παρά μόνο για την πάρτη του.

Ένας απέραντος τσαμπουκάς που αποτυπώνεται με κακοφτιαγμένες κατασκευές σε ένα λαβύρινθο όπου ο κοινόχρηστος σχεδιασμός και η λογική φαίνεται περίττευαν.

Την επισκέφτηκα πρόσφατα και διαπίστωσα ότι οι Κρητικοί διαθέτουν δύο Κεφάλαια που εμείς δεν τα έχουμε και δύσκολα θα τα αποκτήσουμε.

Σχεδόν παντού ψηλής ποιότητας υγιεινό φαγητό και το μαγαζί του Καγιαμπή.

Το μαγαζί του συντρόφου Κα-για-μπή είναι ένα προσκυνητάρι της Κομμουνιστικής αριστεράς.

Μια αίθουσα όχι πάνω από είκοσι τετραγωνικά με τα ντουβάρια πηγμένα με τα πορτραίτα των δικών μας Άγιων και ενθυμήματα από τα δύο αντάρτικα.

Μια επιγραφή
«Εμείς την Ιστορία μας τη γράφουμε με μπάλες (βόλια) και με νεκρούς που κείτονται στις μαρμαρένιες σκάλες».

Φυσεκλίκια, χειροβομβίδες Μίλς, ένα Μάνλιχερ, δύο σοβιετικά 45αρια Μακάρωβ, κάλυκες από Ιταλικές Ρουκέτες Απρίλια, αυτοσχέδια φονικά μαχαίρια κι αντίγραφα με τις τελευταίες σημειώσεις των εκτελεσμένων συντρόφων δίπλα από το χώρο του ταμπλίστα.

Καντήλια καίνε κάτω από τον Άρη, τον Κτιστάκη, την Βαγγελιώ Κλάδου, τον Μπλαζάκη, τον Βλαντά.

Τα άρματα του τελευταίου τα σήκωνε ορντινάτσα τότε ο επονίτης πατέρας του Καγιαμπή.

Τού σκληρού πολέμαρχου Μήτσου Βλαντά που έφυγε μόνος και περιφρονημένος εδώ και καιρό κι άντεξε τρίωρη ανάκριση του Μανιαδάκη πάνω σε αναμμένη ξυλόσομπα που άντεξε το στίγμα της 6ης Ολομέλειας κι έφυγε από τη Ρουμανία όπου ήταν πολιτικός πρόσφυγας για να δουλέψει λαντζέρης στη Γαλλία που τον φιλοξένησε.

Όταν σιωπήσουν τα μαχαιροπήρουνα τότε ξεκινά η “Θεία Λειτουργεία”.

Ο Καγιαμπής με ένα φακό εστιάζει στα πορτραίτα και λέει δύο κουβέντες για το καθένα στέκεται λίγο παραπάνω στη Βαγγελιώ τη Κλάδου τη δασκαλίτσα από τ’ Ανώγεια που πάλευε για δέκα άντρες και που άφησε την τελευταία της πνοή μαχόμενη στο φαράγγι της Σαμαριάς κι ανταρτών, όπως οι χανιώτες Σπύρος Μπλαζάκης (Μπλαζοσπύρος) και Γιώργης Τσομπανάκης (Τσοπανογιώργης), οι ατρόμητοι μαχητές του Δημοκρατικού Στρατού Κρήτης, που δεν παραδόθηκαν ποτέ, αλλά έζησαν κυνηγημένοι στα βουνά της Δ. Κρήτης τριάντα πέντε ολόκληρα χρόνια (1948-1975)!

Η τελετή γίνεται με το σιγανό μουρμούρισμα μακρόσυρτων αντάρτικων και του πένθιμου Ρέκβιεμ από τους πελάτες.

Ο Καφενές της Κα Γκέ Μπέ είναι δέκα λεπτά -μιά τσιγάλα – δρόμο από τα Λιοντάρια. Χώρος αρτυμένος με φαγάκι φρεσκομαγειρεμένο, κρασάκι καλοφτιαγμένο και ρακί, ωσάν καύσιμο, για να πάρει μπρος η γλώσσα.

Τραπεζάκια και καρέκλες καφενέ και ζεστή ατμόσφαιρα, οικογενειακή, με την κουζινούλα του ανοιχτή, να επιβλέπει τα καθέκαστα.

Από που έρχεται όμως η ετυμολογία του ονόματος του αφεντικού το μάθαμε όταν

μπήκαμε.

Περνάς από ήρεμη και εξονυχιστική “ανάκριση” δίχως λάμπα αλλά πρόσωπο με πρόσωπο.

Ερωτήσεις κρίσης και εχτιμήσεις γιά το κίνημα πάνε κι έρχονται.

Έτσι από αυτη την εισαγωγική ανάκριση πρώτου βαθμού σε στυλ Κά-Γκέ-Μπέ πήρε το παρατσούκλι του ο μαστρο-Μήτσος.

Παραφθάρηκε το όνομα από Καγκεμπίτης στο πιό κρητικό Καγιαμπής.

Άλλαξε και την ταυτότητα.

Δημήτρης Καγιαμπάκης γράφει στην κορνιζαρισμένη άδεια.

Ύστερα από προτροπή του Μαστρο- Μήτσου πήραμε με τον άγγονα της αδελφής μου που έχει ρίξει άγκυρα κεί κάτω κι ένα πιατάκι με ανθόγαλα – «που δρα αφροδισιακά» – τρυφερό, κρεμώδες τυράκι, με λεπτούς κόκκους βουτύρου ολούθε, να σκάνε πλημμυρίζοντας τον ουρανίσκο.

Ο πιτσιρικάς μου δοκίμασε τη δράση του και μου είπε ότι βελτιώνει την απόδοση εγώ παίρνω σειρά την επόμενη.

